

Ο εξαγνισμός της πόρνης

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα) / Ορθόδοξη πίστη

Την εποχή που ανθούσε ο ασκητισμός στην Αίγυπτο, ζούσε στην Αλεξάνδρεια μία ορφανή κόρη που την έλεγαν Ταϊσία. Όταν πέθαναν οι καλοί γονείς της, της άφησαν κληρονομιά πρώτα απ' όλα την ευσέβεια και την αγάπη τους για τους φτωχούς και ξένους, και ύστερα ένα μεγάλο σπίτι και πολλά χρήματα.

Η κόρη, από μεγάλη ευλάβεια προς τους ερημίτες, έκανε το σπίτι της ξενώνα για

χάρη τους. Κι όταν κατέβαιναν στην πόλη να πουλήσουν τα εργόχειρά τους, τους περιποιόταν με όλη της την καρδιά. Με τα χρόνια όμως τα χρήματα ξοδεύτηκαν και η ίδια άρχισε να στερήται. Τότε μπήκαν στη μέση κακοί και διεφθαρμένοι άνθρωποι. Εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία της και με την πονηριά τους την παρέσυραν στη διαφθορά. Η ωραία Ταϊσία κατάντησε διάσημη εταίρα!

Όταν έμαθαν το κατρακύλισμα της ορφανής κόρης οι πατέρες της ερήμου, αποφάσισαν να κάνουν ο,τι περνούσε από το χέρι τους για να τη σώσουν.

— Εκείνη, όταν είχε τα μέσα, μας έδειχνε όλη τη συμπάθειά της, έλεγαν μεταξύ τους. Τώρα που κινδυνεύει η ψυχή της, πρέπει κι εμείς να τη βοηθήσουμε.

Ανέθεσαν λοιπόν στον αββά Ιωάννη τον Κολοβό τη λεπτή και δύσκολη αποστολή. Εκείνος στην αρχή δίστασε. Του φαινόταν ακατόρθωτο το έργο. Τέλος όμως, για να μη γίνη παρήκοος στους γέροντες, αποφάσισε να κατέβη στην πόλη και να παρουσιαστή στο σπίτι της αμαρτωλής. Παρακάλεσε τη θυρωρό να τον οδήγησει στην κυρία της.

—Φύγε από δω, παλιοκαλόγερε! του φώναξε εκείνη θυμωμένη. Φάγατε πρώτα την περιουσία της κι ακόμη δεν παύετε να την ενοχλήτε.

Ο αββάς δεν απελπίστηκε. Εξακολουθούσε να παρακαλή να δη την Ταϊσία. Έλεγε πως την ήθελε για κάτι πολύ ωφέλιμο. Μπροστά στη μεγάλη του επιμονή, η γρια υποχώρησε και πήγε να ειδοποίηση την κυρία της.

—Αυτοί οι καλόγεροι ψαρεύουν συχνά στην Ερυθρά Θάλασσα και βρίσκουν μαργαριτάρια, είπε η Ταϊσία. Φέρε τον επάνω.

Κοιτάχτηκε στο καθρέφτη της, έφτιαξε τα μαλλιά και τα φορέματά της, έριξε άφθονο άρωμα πάνω της και πήρε το ύφος των ξεπεσμένων γυναικών, για να υποδεχτή τον ερημίτη.

Ο αββάς Ιωάννης μπήκε στο δωμάτιο και στάθηκε περίλυπος απέναντί της. Την κοίταξε αρκετή ώρα αμίλητος με οίκτο. Ύστερα της είπε με σιγανή φωνή:

—Σε τι σου έφταιξε ο Χριστός μας, Ταϊσία, και Τον προσβάλλεις τόσο άσπλαχνα;

Σταμάτησε. Δεν μπορούσε να συνεχίσει. Τον έπνιγαν οι λυγμοί. Από τα βαθουλωμένα μάτια του έτρεχαν καυτά δάκρυα. Εκείνη ένιωσε ντροπή. Άφησε την άπρεπη προκλητική της στάση και στενοχωρημένη τον ρώτησε:

—Γιατί κλαις, αββά;

—Πως να μην κλάψω, κόρη μου, που βλέπω τον σατανά να παίζει στη μορφή σου;

Η κόρη ταραχτήκε. Ρίγος διαπέρασε ολόκληρο το κορμί της.

—Τώρα που ήρθες είναι πολύ αργά, γέροντα... Δεν έχει μείνει τίποτε όρθιο μέσα μου. Τα κύλιστα όλα στη λάσπη, σιγομουρμούρισε συγχυσμένη.

Ήθελε και κάτι άλλο να πη, αλλά σταμάτησε. Ο γέροντας περίμενε με σταυρωμένα χέρια. Μέσα του προσευχόταν τόσο δυνατά για τη σωτηρία της κόρης, που λες και γύρευε να τραντάξει τα ουράνια.

—Υπάρχει άραγε ελπίδα σωτηρίας για μένα, αββά; ψιθύρισε με αμφιβολία εκείνη.

—Ω, ναι, υπάρχει, κόρη μου, φώναξε με αγωνία ο γέροντας. Η μετάνοια οδηγεί στη σωτηρία.

Το θαύμα, που τόση ώρα γύρευε με την προσευχή του, έγινε τη στιγμή εκείνη.

Η Ταϊσία έπεσε συντετριμμένη στα πόδια του και με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσε:

—Βγάλε με από δω μέσα, πάτερ. Δείξε μου τον δρόμο της σωτηρίας.

—Ακολούθησέ με.

Χωρίς άλλη κουβέντα η κόρη σηκώθηκε και ακολούθησε τον γέροντα. Εκείνος θαύμασε πως δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για το σπιτικό της. Πήραν τον δρόμο για την έρημο. Μα είχαν πολύ διάστημα να βαδίσουν και τους βρήκε η νύχτα. Σταμάτησαν. Ο αββάς Ιωάννης έκοψε θάμνους κι έφτιαξε ένα πρόχειρο κρεβάτι για την κόρη.

—Κοιμήσου εσύ εδώ μέχρι να ξημερώση, τη συμβούλεψε.

Εκείνος απομακρύνθηκε αρκετά. Είπε τις προσευχές του και πλάγιασε στο χώμα να ξαποστάση, παίρνοντας για προσκεφάλι του μια πέτρα. Κοιμήθηκε λίγο και ξύπνησε πάλι τα μεσάνυχτα να συνεχίση την προσευχή του. Τότε παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια του ένα θέαμα μεγαλειώδες. Από το σημείο, που είχε αφήσει την κόρη να κοιμάται, άρχιζε ένας δρόμος ολοφώτεινος που άγγιζε τον ουρανό! Άγγελοι γοργόπτεροι ανέβαζαν μία ψυχή, ολόλευκη σαν περιστέρι, στον θρόνο του Θεού! Ο όσιος στάθηκε πολλή ώρα και κοίταζε συνεπαρμένος.

Ύστερα πήγε να συνάντηση την Ταϊσία. Της φώναξε να ξυπνήση. Δεν πήρε απάντηση. Την κίνησε ελαφρά. Δεν αισθανόταν. Η ψυχή της είχε πετάξει στον ουρανό.

Ο όσιος γονάτισε και προσευχήθηκε με το πρόσωπο στη γη. Τότε θεία φωνή τον πληροφόρησε ότι η σύντομη μετάνοια της πόρνης, ευαρέστησε τον Θεό περισσότερο από τη μετάνοια πολλών άλλων, για τη θερμότητά της.

Πηγή: agiazoni.gr